

No sé què fer

No sé què fer..., Faig com si res a l'hora de trobar-nos?

Tot va començar mesos enrere quan ens vam trobar per primer cop. Home!, jo era nou a classe, vaig arribar ja tocada l'hora i, en aixecar la mirada buscant un lloc on seure, de sobte, uns ulls il·luminaven el camí; és com si, de cop i volta, la gent de classe desaparegués i només hi estiguéssim ella i jo amb, justament, un lloc lliure al seu costat. Em vaig carregar de valor i: Som-hi! Cap allà de cap!

Els dies passaven i jo em sentia més atret per ella que, de tant en tant, em picava l'ullet. Sense saber com, un dia ens vam trobar al bany i no vam poder evitar-ho, ens vam començar a fer petons apassionadament; la discreció que ens oferien els serveis va fer que ens deixéssim portar: en poca estona ja estàvem amb les mans sota la roba.

Ens vam adonar que ja havia passat el temps del descans entre hores i la classe havia començat... Havíem de decidir: entrar-hi o no. De nou, ens vam deixar portar i vam marxar a un bar a prendre unes cerveses, continuant amb els petons fins que la roba ens cremava; ens vàrem sentir com si tinguéssim 15 anys i vam marxar a casa seva.

Ella em va convidar a una copa de vi i va posar música de Sade, un ambient relaxat per un cos amb les pulsacions a 200; el vi va ser l'excusa: un glop i vam tornar a mossegar-nos els llavis, la roba començava a caure a terra i els seus llavis al meu coll em feien sacsejar. No aguantava més la repressió dels texans i ella, sense deixar de donar-me petons, me'ls descordava i ficava l'altra mà dins de la roba interior.

Va ser llavors quan, agafant-la per les natges la vaig carregar a cavall cap al llit. Estripant-me la samarreta, vaig lligar-la a la capçalera i li vaig tancar els ulls mentre llepava cada centímetre de la seva pell; la tensió va arribar al seu punt àlgid entre fortes escomeses que la feien tremolar i xiuxiuejar el meu nom a cau d'orella.

Tot d'una vaig despertar, eren les sis i havia d'anar a català. Tot havia estat un somni, amb l'esbós d'un somriure dibuixat a la meva cara.

Ara no sé què fer... Faig com si res?

Santi